ఆశ్చర్యం!

బస్సు కిటకిట లాడుతోంది. కొత్తసినిమా మొదటి ఆటలాగా— కండక్టరు జనాన్ని తోస్తోనే వున్నాడు, చాకలి బుట్టలోకి మాసిన బట్టలు కూరినట్టు. దిగేవాళ్ళు లేకపోయినా ఎక్కేవాళ్ళని సర్దుతోనే వున్నాడు.

కొండమీద దేవుడి కళ్యాణం. బస్సులరాకపోకలకి అంతూపంతూ లేదు. భక్తుల ఇక్కట్లకీ— తిరిగి వస్తోన్న గుళ్ళకి కూడా లెక్కా జమా లేదు.

"ఓయ్! ఓయ్! అంటూ ఒగురుస్తూ పరిగెత్తుకొచ్చాడు షావుకారు. కదలబోయిన బస్సు కదలలేదు.

షావుకారు ఫుట్‌బోర్డుమీద కాలుపెట్టడం — "రైట్" అంటూ కండక్టర్ అరవడం— బస్సు ఒక్క వూపుతో కదలడం — షావుకారు తృప్తిపడి నిలదొక్కుకోడం— అన్నీ ఏకకాలంలో జరిగిపోయాయి.

"ఏంటోయ్! మడిసి పూర్తిగా ఎక్కక్కర్లేమా?" అంటూ షావుకారు కొంచెం కోపం చేశాడు కండక్టర్ మీద.

"ఇహిహి ....! లేట్లో పోతోంది సార్ బండి !....ఎల్లండి.... ఎల్లండి" అంటూ ఓ మందహాసం విసిరి షావుకార్ని చల్లబరిచాడు కండక్టర్ — షావుకారు కొట్లో కండక్టర్కి వంద రూపాయలు పైనే అప్పు ఎకౌంటు వుంది.

షావుకారు రెండో మెట్టుకూడా ఎక్కి వస్తోంటే అప్పలకొండకి దడపుట్టింది. పాపం అప్పలకొండ నిజంగా నాగేశ్వర్రావులాగే వుంటాడు. అయినా వాళ్ళ మామ్మ మనవడి మంచిచెడ్డలమీద పెత్తనం తీసుకుని— సింహాద్రి అప్పన్నమీద తనకున్న భయభక్తులన్నీ కూడగట్టి— ఆ ముద్దు పేరు పెట్టింది.

పెరిగి పెద్దవాడై కాలేజీలో చదువుతోన్న అప్పలకొండకి తన పేరులో బొత్తిగా ముద్దు కన్పించలేదు. ఓరోజు అమ్మాయిలు ఫక్కుమని నవ్వుకోడం విని యింటికి వెళ్ళి వెళ్ళగానే వాళ్ళ మామ్మమీద విరుచుకు పడ్డాడు.

"అసలు నీకేం హక్కుందీ?" అన్నాడు వెళ్ళి వెళ్ళగానే.

"అదే నే నడుగుతున్నాను. నీ కెందుకీ వెధవ గొడవంతాను?"

"ఛా! ఛడవా! నోర్ముయ్! అసలు సంగతి చెప్పవేం?"

"నేనేం చెప్పను—నా పేరు మార్చేసుకుంటాను— ప్రదీప్ అని పెట్టేసుకుంటాను. కిషోర్ అని పెట్టేసుకుంటాను—లేకపోతే అక్కినేని నాగేశ్వర్రావని పెట్టేసుకుంటాను — ఆఁ! అంతే!"

"అయ్యో! అయ్యో! అపచారంరా అప్పన్నా! ఇంకెప్పుడు అనమాకు."

"అంటాను, అంటాను— నువ్వుకూడా నన్ను సురేష్ అని పిలు. తెలిసిందా? లేకపోతే నేను పలకను."

"ఒరేయ్! అప్పన్నా!"

"ఎందుకూ ?"

"లెంపలేసుకో! సింహాద్రి దేవుడికి కోపం జాస్తి! వెర్రివెర్రి వేషాలేస్తే పరీక్ష పోగొట్టేగలడు."

హడలిపోయాడు అప్పలకొండ. దీనంగా చూశాడు మామ్మకేసి.

టపటపా లెంపలు వాయించుకున్నాడు.

"పోనీ మామ్మా! ఆ పేరే వుంచుకుంటాలేవే!"

"నాకు చెప్పటం కాదు. దేవుడికి చెప్పరా!" అంది మామ్మ

బయల్దేరాడు అప్పలకొండ— "పోనీలే పేరులో ఏముందీ?" అన్నాడు పెరల్ బక్కే కాబోలు. అందంలో వుందిగానీ— జేబులో అద్దం తీసి ఓసారి చాటుగా అందం చూసుకుని ధైర్యంగా బస్సెక్కాడు. అప్పటికి కొంచెం చోటు దొరికింది.

"కొంచెం జరగవయ్యా కుర్రోడా!" అన్నాడు షావుకారు అంటూనే సగం ఒళ్ళోకి కూర్చున్నాడు.

అప్పడంలా అణిగి కెవ్వుమని అరవబోయిన అప్పలకొండ చిరునవ్వే నవ్వుతూ—"ఫర్వాలేదులెండి, ఫర్వాలేదులెండి" అనేసి ఓ బెత్తెడు చోటు యిచ్చేసి నైస్‌గా కాలుమీద కాలు వేసుకుని సీటు చివర ఆని పడీ పడకుండా కూర్చున్నాడు.

నిజానికి గొప్ప త్యాగధనం సంపాదించటానికి బస్సు ప్రయాణం చాలు. చాలనుకున్నాడు అప్పలకొండ.

కండక్టర్ తోసుకుంటూ గెంటుకుంటూ జనాన్ని చీల్చుకుంటూ పద్మవ్యూహంలో జొరబడుతున్న అభిమన్యు కుమారుళ్ళా వచ్చాడు.

షావుకారు పర్సుతీసి డబ్బులిచ్చాడు.

అప్పలకొండ దూరంగా సీటులో కూర్చున్న అందమైన ఆడపిల్లకేసి చూస్తున్నాడు— "అవును. చాలా బ్యూటిఫుల్‌గా వుంది. పేరు చారులత అయితే బావుంటుంది. లేకపోతే జానకి అయినా బాగానే వుంటుంది. జానీ అని పిలవచ్చు తను. ఈ రోజుల్లో అంతా అలాగే పిల్చుకుంటున్నారు."

బస్సు మళ్ళా ఆగింది. బిలబిల్లాడుతూ వచ్చిపడ్డారు జనం. దాప

లతకీ అప్పలకొండకీ అడ్డం నిల్చి కలల లోకం చెదరగొట్టేశారు వెధవ జనం! ఇళ్ళలో వుండేవాళ్ళకన్నా ప్రయాణాలు చేసేవాళ్ళే ఎక్కువ. బొత్తిగా ఇండియాలో పాప్యులేషన్ పాపంలా పెరిగిపోతోంది. ఛ. ఈ గవర్నమెంటు ఎందుకూ పనికిరాదు. ఆఖరికి మనుషుల్నికూడా చంపలేదు; తను దిగేక ఈ బస్సుమీద ఒక్క బాంబు వేస్తే సరి. అరెరె! జానకి కూడా దిగాలి....

జనం వస్తోనే వున్నారు. ఎక్కుతోనే వున్నారు.

ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు తోపుళ్లాటకి షావుకారి ఒళ్లో కూర్చుని మరీ లేచారు.

అప్పలకొండకి నవ్వొచ్చింది.

షావుకార్ని చూసి అణుచుకున్నాడు.

బస్సు కదిలింది.... పోతోంది.... పోతోంది....

ఇబ్బందిగా కదిలాడు షావుకారు. చేతులు అటూ ఇటూ వేశాడు.

కెవ్వుమన్నాడు.

అదిరిపడ్డాడు అప్పలకొండ.

"బాబోయ్! నా పర్సు! నా పర్సు! నా పర్సయ్యో!" అంటూ పొలికేకలు పెడుతున్నాడు షావుకారు.

కంగారుతో చిందులు తొక్కాడు. అప్పలకొండ కాళ్లు విరగ దొక్కాడు. అయినా సహించుకుంటూ చిరునవ్వు నవ్వాడు. వెధవది. కోపం తెచ్చుకుంటే బావుండదు. చారులత చూస్తుంది "వెదకండీ! అదే వుంటుంది సరిగ్గా చూడండీ!" అన్నాడు ధైర్యం చెప్తూ. "ఛ! వూరుకోవయ్యో! నీ బోడిసలహా నువ్వూను. ఇంకా ఎక్కడ వెదకమంటావ్? ఏవడో కొట్టేశాడు. కాస్త వెతికి పెట్టరాదూ?" అంటూ కస్సుమన్నాడు షావుకారు.

అప్పలకొండ లేచి నుంచున్నాడు. తప్పు గ్రహించుకుని — "వెదికేస్తాను చెప్పండి. ఎక్కడ వెదకను?" వీరావేశంతో షావుకారు లాల్చీజేబులో చేతుపెట్టి కెలికిపారేశాడు—అప్పలకొండ చేతులు రెండూ

విసిరికొట్టాడు షావుకారు. "అయ్యా! డ్రయివరుబాబూ! కాస్త బస్సు ఆపుదూ! నా పర్సు కనపట్టంలేదయ్యా! ఏవయ్యో కండక్టరూ! అలా నించొని చోద్దెం చూస్తావేంటి? నలుగుర్నీ సోదా చెయ్యవయ్యా! వంద రూపాయలపైనే వున్నాయి. ఏడుపు మొహం పెట్టాడు షావుకారు.

జాలేసింది అప్పలకొండకి.

"ఎవరికన్నా పర్సు దొరికితే ఇచ్చెయ్యండోయ్ బాబూ! షావుకారు మంచి బహుమతి ఇస్తారెండి" అంటూ అరిచాడు కండక్టరు.

"దొరకటం ఏమిటయ్యా? నేనేం పారేసుకున్నానా? నీకు టిక్కెట్టు డబ్బులిచ్చి జేబీలో పెట్టేసుకున్నాను చూశావుకాదూ? ఏ దొంగ ముండాకొడుకో కాజేసి కూచున్నాడు. నాది నాకివ్వటానికి బగుమతీ ఒకటా? బగుమతీ!" అంటూ గోలపెట్టాడు షావుకారు.

చారులత కర్చీపు అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వుతోంది.

అదిచూసి అప్పలకొండ కూడా నవ్వు తెచ్చుకున్నాడు. "నువ్వు కూడా నవ్వుతెచ్చుకో" అన్నట్టు షావుకారుకేసి చూశాడు. "ఏంటయ్యా! నీ ఇకిలింపూ నువ్వూనూ! పర్సుపోయి నే నేడుస్తోంటే...." షావుకారు విదిలింపుతో అప్పలకొండ బిక్కమొహం వేశాడు.

షావుకారు మీదనుంచి గుర్రప్పిల్లల్లా లంఘించిన కుర్రవాళ్ళకి పౌరుషం వచ్చింది— "మాకేం భయమా? చూసుకోవయ్యా! నువ్వే చూస్కో!" అంటూ ఉక్కగుళ్ళలాంటి సంచులు రెండూ షావుకారు పొట్టమీదికి గిరవాటెట్టారు. మళ్లా ఓ బుట్ట వచ్చిపడింది. వాటి వెనకే ఓ తట్ట వచ్చిపడింది.

"వెదుక్కో, వెదుక్కో. బస్సంతా వెదికేసుకో."

ఆశకొద్దీ— సంతోషంకొద్దీ— షావుకారు నడ్డివంచి సంచులూ— తట్టలూ— బుట్టలూ కెలికి కెలికి పారేశాడు.

అప్పలకొండ కూడా చాలా సాయంచేశాడు.

"ప్చ్! లేనట్టుంది షావుకారుగారూ!" ఘుర్ఘుర తడుంకున్నాడు చెమటకోసం.

"ఊహూ! వున్నట్టులేదు" బిక్కమొహం వేశాడు షావుకారు. "అయ్యో! అయ్యో! నీళ్ళధారేనా! వంద రూపాయలు . వంద రూపాయలు-కండక్టరుబాబూ! ఏంటీ అన్యాయం" అంటూ ఘొల్లుమన్నాడు.

షావుకార్ని ఓదార్చటం తన కర్తవ్యం అనుకున్న కండక్టరు తోరణంలా వేల్లాడుతున్న జనాన్ని గెంటుకుని....తోసుకుని ఇవతలి ఒడ్డుకి వచ్చాడు.

"షావుకారుగారూ! మీరల్లా అధైర్య పడమాకండి. దిగేవాళ్ళ నందర్నీ సూద్దాం. దేవుడికి మొక్కుకోండి. అదే దొరుకుతుంది."

"అందుకే కాదంటయ్యా కొండకి పోతున్నానూ? దొరికితే ఇస్తానూ! లేకపోతేలేదు. దేవుడికి మాత్రం నేనెక్కడ తప్పుకురానూ?" మొండికేశాడు షావుకారు.

"అదదీ! ఆ మాటమీదుండండి. దొరకినా, పోయినా అది దేవుడి సొమ్మేకదా?"

షావుకారికి ఏడవాలో నవ్వాలో తోచలేదు.

అప్పలకొండకి మాత్రం కొంచెం భయం వేసింది. "దేవుడి మొక్కు ఎగ్గొటొచ్చునా? అమ్మో! దేవుదేవన్నా చేస్తే — కీచుకీచుమని అరవాల్సిందే?" అనుకున్నాడు.

కండక్టరు ఓ అడుగు వెనక్కివేసి అందరూ చూస్తోండగా చటుక్కున్న పైకి తొంగిచూస్తోన్న పర్సు తీశాడు-అప్పలకొండ జేబులోంచి.

తెల్లబోయాడు అప్పలకొండ.

అమాంతం కండక్టర్ని కావలించుకున్నాడు షావుకారు.

"ఉండండి, ఉండండి. ఊపిరాడనివ్వండి" అంటూ పెనుగులాడాడు కండక్టరు.

"అదె; ఎలా దొరికింది?" విస్మయంగా అన్నాడు అప్పలకొండ.

"దొరకదూ? తమరు సరిగ్గా దాచుకోలేదు లెండి —" ఛలోక్తి విసిరా రెవరో.

"అదేమిటండీ? నేను తియ్యందే!"

"చాల్లేవయ్యా! నోరు మూసుకో. ఎముకల్లో సున్నం లేకుండా తన్నీగలను. పక్కనచేరి కూచుని ఇదా నీ ఎత్తు? పైగా నా జేబులో వెతుకుతావా? నాకు సాయం చేసినట్టు నటిస్తావా? నన్ను కంగారు పడద్దని ఓదారుస్తావా? దొంగ భడవా! ...భడవానీ...." అంటూ రంకెలు వేశాడు షావుకారు.

బిక్కచచ్చిపోయాడు అప్పలకొండ.

"ఏం ఇచిత్రం. కుర్రాడేమో మెరికలా ఉన్నాడు. ఎదవబుద్ధి."

"అలా టిప్పుటప్పుగా నేకపోతే ఎవరు దగ్గిర కూచోనిత్తార్లే."

"అయినా ఇండియాలో పిక్‌పాకెట్స్ ఎక్కువైపోయారండీ! గవర్నమెంటలా ఏడుస్తోంది."

"పట్టుమని పద్దెనిమిదేళ్ళుండవు. ఎంత ఒడుపుగా తీశాడయ్యా! మనంకూడా నేర్చుకుంటే బతికిపోతాం."

"ఆఁ ఆఁ ఆ పెద్దమనిషి గాబట్టి ఈపు చీరకుండా ఒగ్గేశాడు."

బావురుమని ఏడ్చెయ్యబోయాడు అప్పలకొండ.

కిక్కురుమనకుండా తల దించేసుకున్నాడు.

దేవుడు తోడుగా తను పర్సు తియ్యలేదే! అది తన జేబులోకెలా వచ్చింది? పర్స్ తెరిచి నోట్లు లెక్కపెట్టుకున్నాడు షావుకారు. చెక్కు చెదరలేదు. ఇకిలిస్తూ—అందరికేసీ చూశాడు. గట్టిగా పట్టుకుని—అదిమి పట్టుకుని కూచున్నాడు. పర్స్ దొరికిన సంతోషంతో ఆలోచిస్తోంటే షావుకారుకి కొంచెం అనుమానం వచ్చింది. ఇందాక పర్స్ దాచినప్పుడు తన చెయ్యి యిరుకు జేబులోకి వెళ్ళినట్టు తోచిందిస్మీ!

(సెప్టెంబర్ 65 జ్యోతి నుంచి)

—(౦)—